

Architect: Francisco Delgado

HOMIX

Photographer: Mike Butler www.mike-butler.com, מאת: אסנת גזית

הלוך-ושוב במנהרת

הזמן, מיקס מקסים של

חגיגת מודרניות, זוויתית

וניאונית, שהשתוללה לה

בפראות הנכונה עם

הרהיטים מבית סבתא

וכמה דורות לפניה, יצר

את ביתם של בני הזוג

שמעבר לים, אדריכל

ובימאי תיאטרון נודע.

צלם יצירתי שהוזמן

למעונם לתעד יצא נרגש

no.
67

"חשתי כאילו ספירת
 החלל אנטרפרייז
 התנגשה לתוך אחוזה
 ויקטוריאנית, ושכל
 הרסיסים כתוצאה
 מההתנגשות התמזגו
 מחדש לכדי עבודת
 סלאים של זכוכית וזע"

פורטו-ריקו, המכונה קיסקו (Francisco Delgado), להפיח חיים בלופט תעשייתי מוזנח המאופיין ברוח ה"ארט-דקו", ולהקים בו קן ראוי, בשיתוף פעולה עם בן-זוגו, בימאי התיאטרון הבריטי, איש ברודוויי, כריס התיאטרון (Christopher Renshaw).
 עיצובו מחדש של החלל ע"י קיסקו וכריס, נועד להפוך למיזוג קולח בין שני עולמותיהם; מפגש בין מסורות התיאטרון לבין העיצוב המודרני והמעקצץ בן זמננו, ובסופו של יום - בית פרקטי ונוח עבור שניהם. והעולמות אכן נפגשו: אור ניאון תכלכל, קווים ישרים ומתכתיים, למול אביזרים מעולמות של פעם, ככרשות קריסטל מגובדרות ופומפוזיות, שידות עץ במראה עתיק, כיסא נדנדה וצוירי שמן ככדי ומוזהבי מסגרת.

אתגר נוסף, לדברי קיסקו היה לשמור על המרחבים האדירים של התקרה והרצפה המקוריות בחלל התעשייתי, תוך יצירת חלל פרקטי נאות למגורים. השילוב בין הישארותו של החלל הפתוח לבין תחיתם של אזורים פרטיים המיועדים לצרכים שונים, הושג במגוון דרכים, למשל - באמצעות הנפתו של רהיט כלשהו מעל לרצפה, כפי שקורה עם שולחנות הזכוכית המרחפים, תוך יצירת פינה ארעית לכאורה, נוכחת-נפקדת.
 והמרחבים מתעצמים עוד. תחושת חלל אינסופי נוצרת בשימוש בלחות ובזכוכית, אשר מאפשר במהלך היום לסנן את האור הטבעי שמעל הגג. ובלילה - תאורת הלב מגבירה תאוצתה. כך פוגשות המנורות

אומנם לא מקובל לפתוח כתבה בציטוט, אבל במקרה זה אני פשוט חייבת...
 "חשתי כאילו ספירת החלל אנטרפרייז התנגשה לתוך אחוזה ויקטוריאנית, ושכל הרסיסים כתוצאה מההתנגשות התמזגו מחדש לכדי עבודת סלאים של זכוכית וזע", כך מתאר הצלם מייק באטלר (Mike Butler), את המפגש שלו עם הבית במיאמי. אכן ציטוט מופתי שממחיש את כל העניין - לא יכולתי למצוא דימויים קולעים מאלו לשזור במשפטיי שלי. וכעת, ביתר הרחבה...

באזור החוף הדרומי במיאמי, עיר השמש הנצחית שופעת החופים הזהובים, כחר האדריכל והמעצב האמריקאי, יליד

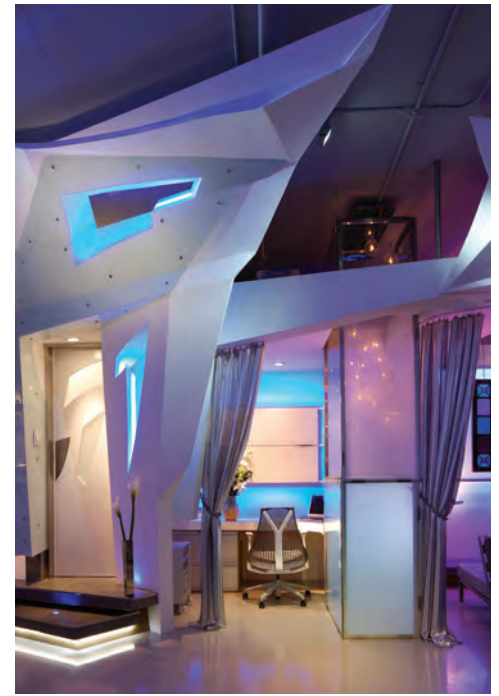

“לאמן חייב להיות חופש
מוחלט לעצב באופן
שמבוסס על התשוקות
והגחמות שלו. לעיתים
קרובות זה מוביל לעבודות
שהן, ביחס לזמנן, מחוץ
למקום או קשות להבנה
על ידי הרוב”

יותר מוצלח. ולכן כשאני מתכוון בחזונו הייחודי של קיסקו, שנערך יחד עם זה של כריס, אני יודע שמהווה טוב 'בושלי', ממשיך הצלם הרהוט באטלר, איתו פתחנו, להתפייט. מניסיוני העשיר כצלם אדריכלות, מביא באטלר גם מעולמו, "גיליתי שההעדפה האישית שלי היא לעבודה שבאה מהלב, שעוצבה ומוצגת בהתבסס על חלומות היוצר, ללא אילוצים חיצוניים כלשהם. כדי ליצור באמת משהו ייחודי, לאמן חייב להיות חופש מוחלט לעצב באופן שמבוסס על התשוקות והגחמות שלו. לעיתים קרובות זה מוביל לעבודות שהן, ביחס לזמנן, מחוץ למקום או קשות להבנה על ידי הרוב. וזה היה המקרה כאן. קיסקו, האמן, יצר עיצוב מיוחד-במינו, שנועד למימוש התשוקות המדויקות שלו". "לכן בכניסה לבית זה", הוא משתף, "תגובת הקרביים שלי הייתה התרגשות, כתוצאה מהעובדה הפשוטה והמובהקת של החדשנות והחופש שבעיצוב כאן".

פעולות ופאזלים

הגדרת עיצוב חדשני וחופשי זה, אליבא דקיסקו עצמו, הינה: "אדריכלות ניסיונית עכשווית, יחד עם תחושה נוסטלגית של זמן והיסטוריה, אשר נוצרת בהימצאותם זה לצד זה של המודרני והעתיק". אחד ממקורות ההשראה החזקים, לדבריו, הם טיוליהם של קיסקו וכריס ברחבי העולם, שהביאו לחיבורן של אוסף אמונות שונות ובבדלות, לכדי אחדות אסתטית: קימרונות אסלאמיים, תמונות דיוקן קודרות של דמויות קדושים, בהשראה רוסית, פסלונים נוצריים,

החמימות העתיקות "חבר מעולם אחר" - אורות הלד הכחולים הקרים - ובכך מוסיפים לדרמה, שהיא חתימת העיצוב של בן-הזוג, כריס, המבין דבר או שניים ביצירת דרמה מוערכת. השימוש המושכל בתוככי הבית בתיבות מזכוכית בהירה ש"פוצעות" את העיצוב וחודרות דרכו, מעצים אף הוא את המימד הדרמטי.

"ככל שיש פחות טבחים במטבח, כך האוכל

"האתגר האמיתי שלי היה
 לתת לראש 'להסתובב
 נכון' בתוך תחושת
 ה'ההצפה' הזו של
 החלל", מעיד באטלר,
 "ולהיות אחד עם העיצוב
 של קיסקו לפני שאני ניגש
 למצלמה"

ההזויה של הצמד, ניסה בעיקר לעמוד בקצב של הקירות, בדינמיות של הרהיטים - "האתגר האמיתי שלי היה לתת לראש 'להסתובב נכון' בתוך תחושת ה'ההצפה' הזו של החלל", מעיד באטלר, "ולהיות אחד עם העיצוב של קיסקו לפני שאני ניגש למצלמה. ביקרתי בבית מספר פעמים כדי להכירו היטב, אפילו בשעות החשיכה, כדי לקבל באמת את תחושת התאורה במקום. חלל מסוג זה נותן לתת-ההכרה שלך לעבד את הפתרונות, לחבר חתיכות פאזלים שלא ידעת שקיימים - אחת לשנייה. כך, כשיום הצילומים מגיע, הכול זורם הרבה יותר טוב, וניתן לעכל את הצירוף הימבולגן חזק הזה של ניגודים וקווים קשים, כמו אור כחול ניאוני הסובב סביב דיוקנאות מהמאה ה-18, שמציגים בשתדלנות לצופה את הסגולות של קדושים מן העבר...". בנוסף, בהיותו בעל ניסיון בתאורה כנדה ודרמטית, "כזו שלא מחביאה את נוכחותה", היה באטלר בטוח כי יוכל לגרום לעיצוב של קיסקו, כניסוחו - "לשיר".

אין ספק כי השראתו של כריס, שביים מחזות, אופרות ומחזות זמר בכל העולם, ניכרת בכל פינה. למשל, העיצוב של אזור הרחצה, הממוקם בתוך חדר השינה המרכזי עצמו, זוכה למנה תיאטרלית גדושה. זהו גם אחד החללים האהובים על באטלר, שמסביר: "אהבתי את המוזרות והשובבות שבהצבת אמבט על בימה מול המיטה - זה מתחבר היטב לרקע של כריס ככימאי בברודווי".

קווים וצבעים אסימטריים. פעולות העיצוב אינם מפתיעים, כשמסתבר כי קיסקו בעברו עבד עם חברות המכירות פעולות לסרטים הוליוודיים... והצלם המתפעל, שנכנס כילד לחנות ממתקים עתירת כל-טוב לתוך ממלכתו